

Ђердан од стихова – Сениша Мозетић

ТАМБУРАШИ

у
песми
што ти пишем,
да не буде мене

што тугује,
себи се чуди,
слави, хвали, баш мудрије

ни успомене, ни не дишем

све да је твоје,
слике, боје

кап кише,
да некога теши,
јутро
које успева да реши

зец што се плаши

твоја да су мора
плава,
плаве боје заборав,
звезде сјајне

загонетни беспрекори

твоје,
насмејане тајне

само твоји, можда наши,
однекуд далеко,
распевани

залутали, зачарани тамбураши.

АМФОРЕ

Тако дуго кишиле су кише,
све јаче, више,
све нас бескрајне тајне
чудиле

узалуд
наде шарених снова
будиле

како би било
пијаним морнарима
украсти давну
тишину

стрпљива једра
бродова,
што превозе
препуне амфоре, сјајне

песнику
немир стиха,
док песму песни пише

напокон
слободно певати, љубити,
желети

постојати,
баш најјаче, највише.

ИНТЕРМЕЦО

Док чили
и последња нада, истичу минути,
неко те се,
изненада, сети,
чуде му се сунцокрети жути.

У тој
бесаној ноћи, са пијаном гитаром,
само си бескрај и загрљај.

Можда.

Небом лети уснула комета,
и негде,
далеко, на другом крају света,
у врту, завејаном,
дивља трешња поново цвета.

ОБЛАЦИ

(одбрана поезије)

Ненацртане слике,
неизговорене
речи

недосањани дани...

светионик,
што га
упорна магла крије...

неотпеване
арије
ламентa без краја

можда само,
несхваћени, плави
јунак

који не сме...

светлости мрака
и таме сјаја,
не видети, не дисати...

затрпаним путем,
од никуда до
нигде

поновити
одлутали стих песме

коју
нико неће написати.

МАСКЕНБАЛ

Још један
једва будан, завејан

можда погрешан
дан

и зачуђени облак
бео.

Узалуд
машташ да ниси
хтео.

Немо
у поглед тишине
гледаш

не даш помисао
да ниси смео.

Одлази распевани,
насмејани

шарени

разрушени маскенбал
цео.

ИСКОН

Описати
неописано,
разумети несхваћено,
опростити
неопроштено

осмехом полетети

поново
бескрајно волети,
далеким
морима храбро бродити

можда се
више нећемо родити.

ЂЕРДАНИ

Пчела је
слетела на цвет,
по још једну кап меда,
нејака

птица
почела свој први лет

бајка, весела,
тужним причама се
не да

магла је сакрила
орла
шарених крила,
мудрост
несташног сунца
отопила последњу игру леда

зар не видиш
како те она гледа?

ВАТРА

Узалуд
објаснити златни пресек

онима
док се крај ватре греју

радјују, смеју

у инат
снеговима

што, упорно,
у дугим ноћима веју.

ЗВЕЗДАМА

Увек си
била
звездама боља.

Праштањем сунца
вођена.

И даље лутам
док,
узалуд

ме
сањају
покошена поља

једна
кружница, црвена

руком цртана,
савршена
и ова
песма,
тишином писана,
избрисана.

Сама,
незавршена.

ЗЛАТО

Весели цвет,
мудра река тече
у нама...

поглед
њен,
теби поклоњен...

чуди
нам се
заробљени свет

у висинама,
умишљен

туђим златом окићен...

